

Ištrauka iš Jo Šventenybės Niranjana Svamio paskaitos:

Neilgai trukus po to, kai Viešpats jam apreiškė savo formą, Sarvabhauma Bhattacarya sukūrė šimtą posmų, dabar žinomų kaip Sarvabhauma-śataka, šlovinančių Viešpatį Čaitanją. Jis turėjo tikrą talentą rašyti eiles todėl galėdavo tai daryti visiškai spontaniškai ir išreikšti savo mintis puikia gramatine forma. Sukūręs Sarvabhauma-śataką, jis taipogi sukūrė kitus du posmus, kuriuos mes ką tik perskaitėme. Tuo metu Sarvabhauma Bhattacarya jau buvo pripažintas kaip didis atsidavęs. Gopinatha Acarya, jo svainis, buvo laimingas matydamas, kad Sarvabhauma tapo didžiu Vaišnavu.

Sarvabhauma Bhattacarya parašė tuos posmus ant dviejų palmių lapų ir įdavė juos Džagadanandai ir Damodara Panditui kartu su daug maha prasado, kurį Sarvabhauma surinko iš Viešpaties Džagannathos valgio likučių.

Dar prieš šį įvykį, vieną rytą, Sarvabhaumai Bhattacaryai tik prabudus iš miegų, Viešpats Čaitanja atnešė jam truputį maha prasado. Nors žmogui ir nederėtų valgyti prieš nusimaudant, išsivalant burną ir pilnai neapsivalius, Sarvabhauma Bhattacarya nedvejodamas paėmė maha prasadą iš Viešpaties rankos ir greitai įsidėjo sau į burną – padare tai, ko anksčiau niekada nedarydavo. Tačiau, kadangi jis tapo tikru atsidavusiu, jis gerai suprato maha prasado neįkainojamą vertę, kad jis niekuo nesiskiria nuo paties Viešpaties, ir dėlto spontaniškai jį pagerbė.

Viešpats Čaitanja labai nusistebėjo: „Sarvabhauma, tau tai nebūdinga!“ Ir tuomet Sarvabhauma Bhattacarya pradėjo cituoti šloka iš šventraščių, sakančias, kad vos tikrai žmogus pamato maha prasadą, negalioja jokios aplinkybės, jokie kriterijai, ir bet koku atveju žmogus turėtų tučtuojau paimti maha ir jį pagerbti.

Tad Sarvabhauma Bhattacarya žinodamas, koks vertingas yra maha prasadas, nedelsdamas jį paėmė. Taigi, jis nusiuntė Džagannathos maha prasadą kartu su šiais dviem jo sukurtais posmais. Jis paprašė Damodaros Pandito ir Džagadanandos perduoti tai Viešpačiui Čaitanjai.

Prieš įeidamas į namus, kur buvo apsistojęs Viešpats Čaitanja, Mukunda pamatė tuos palmių lapus. Perskaitęs, kas buvo parašyta ant kiekvieno iš jų, jis žinojo, ką Viešpats Čaitanja padarys. Todėl jis perrašė abu posmus ant namo sienos.

Tada Mukunda nusiuntė abu posmus kartu su maha prasadu Viešpačiui Čaitanjai. Kai Viešpats Čaitanja pamatė tuos du posmus, užrašytus ant palmių lapų, paėmęs lapus, jis tuoj pat juos perplėšė. Kodėl Jis taip pasielgė? Mes žinome kodėl. Dėl lygiai tos pačios priežasties, kodėl Mukunda žinojo, kaip Viešpats pasielgs ir iš anksto užrašė posmus ant sienos, kad Vaišnavai jų neprarastų. Jie paėmė išsaugotus posmus ir perskaitę apkabino juos savo širdyse.

Sarvabhauma Bhattacharya buvo labai tiesmukas. Abiejuose posmuose jis paprašė Čaitanjos Mahaprabhu prieglobsčio. Parašyti tokias eiles ir pasiūlyti jas Viešpačiui prireikė tikro bebaimiškumo, kadangi išoriškai Viešpats Čaitanja būtų nepatenkintas. Jis nė už ką nenorėjo girdėti, kad Jis yra Aukščiausias Dievo Asmuo. Jo nuotaika buvo ne tokia. Viešpats Čaitanja apsireiškė kaip channa-avatara, Viešpaties atsidavusiojo nuotaikoje.

namo mahā-vadānyāya
kṛṇā a-prema-pradāya te
kṛṇā āya kṛṇā a-Čaitanja-
nāmne gaura-tviṇ e namaḥ (CC Madhya 19. 53)

Jis buvo pati gaillestingiausia Viešpaties inkarnacija, nes Jis nemokamai dalino tai, ko jokia inkarnacija iki tol nedalino. Jis atėjo išdalinti aukščiausią ekstazę, kokią patiria tik Vrindavano gyventojai, su meile ir atsidavimu tarnaudami Viešpačiui.

Lygiai taip pat yra sakoma ir „Čaitanja Čaritamritos“ pradžioje. Krišna atėjo ir apreiškė savo žaidimus su savo amžiniais palydovais ir Jis buvo nugalėtas savo atsidavusiųjų, kurie turėjo įvairias, tarno, draugo, tėviškos ir santuokinės meilės nuotaikas.

Kai Krišna atėjo, Jis apreiškė savo žaidimus kaip Aukščiausias Viešpats ir pasiliko šioje žemėje tiek, kiek pats to norėjo, o tada Jis išėjo. Netrukus po jo išėjimo, Jis galvojo pats Sau: „Jau ilgą laiką nebuvau suteikęs šio pasaulio žmonėms tyros ir besąlyginės atsidavimo tarnystės. Visa visata yra nieko verta, jei joje nėra meilės kupino prisirišimo prie Manęs.“

Taigi Viešpats mastė: „Jau daug laiko praėjo, nuo tada, kai Aš apsireiškiau tam, kad padalinti atsidavimo tarnystę, kokią atlieka Vrindavano atsidavusieji.“

Todėl Jis tarė, Aš ateisiu:

yuga-dharma pravartāimu nāma-saṅkīrtana
cāri bhāva-bhakti diyā nācāmu bhuvana (CC Adi 3. 19)

„Aš ateisiu ir įsteigsiu kongregacinį šventų Dievo vardu giedojimą. Aš padarysiu taip, kad visas pasaulis šoks ekstazėje ir tada supras keturis meilės atsidavimo tarnystės Man skonius. “

Jis tarė: „Aš pasinersiu į atsidavusiojo nuotaiką ir ateisiu pamokyti atsidavimo tarnystės, Pats ją praktikuodamas. Tol kol pats nepraktikuoja atsidavimo tarnystės, kaip gali jos išmokyti kitus? Tokia pat išvada pateikiama visuose šventraščiuose, ypač „Bhagavad Gītoje“ ir „Śrīmad Bhāgavatam.“ Ir tuomet jis cituoja „Bhagavad Gītā“:

yadā yadā hi dharmasya
glānir bhavati bhārata
abhyutthānam adharmasya
tadātmānaṁ sṁjāmy aham (BG 4. 7)

„Kai tik religija ima kur nors nykti ir įsivyrėja bedievybė, Aš nužengiu Pats, o Bharatos aini. “

paritrāṇāya sādḥūnāṁ
vināśāya ca duṁkṛtām
dharma-saṁsthāpanārthāya
sambhavāmi yuge yuge (BG 4. 8)

„Kad išlaisvinčiau doruosius ir sunaikinčiau piktadarius, o taip pat atkurčiau religijos principus, epocha po epochos Aš nužengiu Pats.“

Tada Jis pasakė: „Jei Aš nemokinčiau savo pavyzdžiu, visi šie pasauliai pražūtų. Dėl Mano kaltės gimtų nepageidaujami gyventojai, ir taip Aš sudrumsčiau visų gyvųjų būtybių ramybę.“

yad yad ācarati śreṣṭhā has
tat tad evetaro janaḥ
sa yat pramāṇaṁ kurute
lokaś tad anuvartate (BG 3. 21)

„Kaip pasielgia didis žmogus, taip elgiasi ir paprasti žmonės. Kokį pavyzdį jis parodo, tokiu ir seka visas pasaulis.“

Jis užbaigia taip: „Visos įvairiausios Dievo inkarnacijos, plenarines Viešpaties ekspansijos ateina įtvirtinti to amžiaus religijos principų. Bet tikrai Aš Pats galiu ateiti ir padalinti šią bhakti“.

Taigi Viešpats tarė: „Aš turėsiu ateiti dar kartą.“ Būtent tai Śrīla Prabhupāda aiškino savo komentare. Visų pirma Jis atėjo kaip Krišna, bet vėliau turėjo ateiti dar sykį. Šįkart, Jis turėjo mokinti, rodydamas savo asmeninį pavyzdį, kad puolę šio amžiaus žmonės galėtų mokytis, matydami tinkamą pavyzdį. Pavyzdys yra labai svarbu.

Prabhupāda netgi sakydavo, kad pavyzdys yra daug svarbiau negu pats pamokymas. Todėl, kaip mes žinome, viena iš svarbiausių pamokslautojo pareigų yra mokyti savo pavyzdžiu.

Prabhupada sako komentare: yad yad ācarati śreṣṭhā has, „Jeigu žmogus negali parodyti pavyzdžio, jis negali mokyti kitų“. Jis netgi pateikia pavyzdį: „Jei tu bandai išmokyti kitus nerūkyti, bet pats rūkai, kaip gali įtikinti aplinkinius?“

Taigi, Viešpats Čaitanja apsireiškė, kad patvirtintų šį principą. Jis atėjo pamokyti, rodydamas

pats, ką reiškia man-manā bhava mad-bhaktō / mad-yājī māṁ namaskuru. Jis atėjo pamokyti, pats visada būdamas mintimis pasinėręs į Krišną. Dėl to jam nepatikdavo, kai atsidavę Jį šlovindavo maldomis kaip Aukščiausiąjį Dievo Asmenį, dėl to jis paėmė palmių lapus ir juos suplėšė. Jis jokių būdu nenorėjo propaguoti idėjos, jog Pats yra Aukščiausiasis Viešpats. Jis paprasčiausiai nenorėjo būti paniręs į Viešpaties atsidavusiojo nuotaiką.

Atsidavęs gali būti netgi maloningesnis už Viešpatį. Prabhupāda komentuoja, kad, kai ateina Viešpats, kartais Jis niekieno neverčia. Jis yra lygus visu atžvilgiu.

samo 'haṁ sarva-bhūteṁ u
na me dveṁ yo 'sti na priyaṁ (BG 9. 29)

Jis sako:

ye yathā māṁ prapadyante
tāṁ s tathaiva bhajāmy aham (Bg 4. 11)

„Kaip žmogus Man atsiduoda, taip Aš jam ir atlyginu.“

Taigi, jeigu žmogus neatsiduoda, santykiai neužsimezga. Santykiai yra paremti atsidavimu. Tačiau ypatingai šiame amžiuje, niekam nerūpi, kaip atsiduoti Aukščiausiajam Viešpačiui. Bet Krišna labai aiškiai skelbia šį principą: „Jeigu man atsiduosi, Aš tau atsakysiu tuo pačiu“. Tad Dievas yra lygus kiekvienam. Tačiau, atsidavęs supranta, koks yra Viešpaties tikslas ir dėl tos priežasties Viešpaties atsidavęs gali būti netgi labiau maloningas, kadangi jis dar ir pamokslauja.

Netgi jei žmogus nerodo noro atsiduoti, atsidavęs suteiks aplinkiniams tokią galimybę, duodamas šansą susiliesti su Krišna. Kas galėtų būti maloningesnis už Viešpatį Čaitanją? Jis yra atsidavęs. Bet Jis ir Krišna. Abu kartu. Kas galėtų būti labiau maloningas? Jis ateina pamokslauti, bet Jis Pats Krišna. Dėlto Jis yra pats dosniausias. Kadangi mes žinome, jog Viešpats kartais gali būti neutralus. Bet Viešpats Čaitanja toks nėra. Lygiai taip pat Jam nepatinka matyti kitus kenčiant. Viešpats Čaitanja yra toks dosnus, jog prisistato kaip atsidavęs,

kad pamokintų, kas yra aukščiausieji principai, ir kas yra aukščiausioji meilės Viešpačiui ekstazė.

Bet kuriam, pamačius Jo meilę ir Jo atsidavimą, paprasčiausiai vien nuo to, ištirps širdis. Ašaros tekės jiems iš akių. Jie pajus norą atsiduoti. Štai koks dosnus yra Viešpats Čaitanja. Ir ką gi Viešpats Čaitanja padovanojo? Ką gausi, jeigu atsiduosi Viešpačiui Čaitanjai?

yatha yatha gaura-padaravinde
vindeta bhaktim krta-punya-rasih

„Tas, kam nusišypsos sėkmė, gali gauti Viešpaties Čaitanjos malonę. Kiek visą savo dėmesį žmogus sugebės nukreipti į Viešpaties Čaitanjos lotosines pėdas, tiek jis galės ragauti nektariško tarnystės skonio Šrīmati Radharanei Vrindavane.“

Dėlto mes lenkiamės Viešpačiui Čaitanjai Mahaprabhu.

„Lai Aukščiausiasis Viešpats, kuris yra žinomas kaip Šrīmati Sačidevi sūnus, transcendentiskai apsigyvens pačiuose slaptingiausiuose tavo širdies kampeliuose. Žvilgantis lydyto aukso spalva, Jis nužengė šiame Kali amžiuje, kad savo nepriežastinės malonės dėka dovanotų tai, ko jokia iki šiol buvusi inkarnacija net nesiūlė: labiausiai išaukštintą atsidavimo tarnystės - santuokines meilės skonį.“

Todėl Viešpats Čaitanja yra pats dosniausias.

Ačiū jums labai. Harė Krišna. Šri Čaitanja Mahaprabhu ki džaja.